
Relaties

Verkering - huwelijk - seksualiteit (1)

J.G.Bulthuis

In deze voortjagende wereld wordt de gemeente van Jezus Christus keer op keer gekonfronteerd met allerlei veranderingen in de maatschappij. Vooral met betrekking tot de levensmoraal vindt er in deze eeuw een ware aardverschuiving plaats. Ons landje is daarin beslist geen achterblijver. Wat hier allemaal kan en mag op dat punt is voor andere landen soms verbijsterend. Iedere oprechte gelovige en dus eveneens iedere gemeente die ernst maakt met het evangelie zal onvermijdelijk tot een duidelijke, bijbelse stellingname inzake die veranderingen genoodzaakt worden. Zo ook ten opzichte van de relatie man-vrouw. In deze studie willen wij vanuit het evangelie bezig zijn met slechts enkele aspecten daarvan. De bedoeling is dat, zeker in de jeugdgroep, deze inzichten gezamenlijk worden bestudeerd en gepraktiseerd!

In Hem

Paulus schrijft in Colossenzen 1:17 dat *alle dingen hun bestaan in Christus hebben*. Christenen leven uit de Christus. Iedere andere filosofie, religie of visie is voor hen taboe. Jezus Christus is immers de enige die de ware God heeft geopenbaard en de waarheid bekend heeft gemaakt. Alle levenszaken van geestelijke en natuurlijke aard worden dus geleerd, ingevuld en onderhouden vanuit zijn evangelie, het woord Gods. Andersoortige informatie wijzen wij dus af. Daardoor mag van de christen - indien hij naar die waarheid leeft - terecht gezegd worden dat hij *geheel anders is* (Ef.4:20). Anders dan de moraal van deze wereld, anders dan het gedrag van de wereldling, anders dan de loop van deze wereld die immers overeenkomstig de satan zelf is

Christus en de gemeente

(Ef.2:2). Uiteraard is dit laatste generaliserend bedoeld, want met Romeinen 2:14 en uit eigen observatie weten wij gelukkig dat er velen zijn die nog rechte wegen gaan. Indien wij ons hier op gedachten en praktijken rond de relatie man/vrouw oriënteren, zullen we geen andere bron hebben dan Christus. In Hem heeft ook deze relatie haar zin en bestaan.

Paulus leert ons in Efeze 5:22-33 dat het huwelijk een ware afbeelding is (behoort te zijn) van de relatie Christus - gemeente. Hij noemt deze in vers 32 zelfs een 'groot' geheimenis. Als de werkelijkheid, namelijk het één zijn van de Heer en zijn volk, zo groots is, dan ook het beeld van dat geheimenis: het huwelijk. Beeld en werkelijkheid dienen elkaar immers altijd te dekken, hebben beide hun waarde en heiligheid. Waarom is bv. de zichtbare handeling van de waterdoop een juiste dekking van de onzienlijke heilsfeiten? Omdat de bekeerling uit liefde en geloof in God en Jezus gekozen heeft voor een leven dat volledig 'ondergedompeld' wil zijn in Gods wil en plan (woord). Waarom de tekenen van brood en wijn bij de viering van het Avondmaal? Waarom geen chocolademelk en krentenbollen? Omdat brood en wijn de zinbeelden zijn van het lichaam (gemeente) van de Heer en zijn reinigend bloed. Tekenen door Hem zelf ingesteld. Op deze wijze bezien we eveneens werkelijkheid en beeld van de man/vrouw relatie. Alleen hieruit blijkt al dat het voor ons onmogelijk is met deze zaken om te gaan anders dan het woord ons voorhoudt, wat 'men' om ons heen ook zegt en doet. Indien het de gelovige ernst is met zijn gehoorzaam en zuiver functioneren binnen de door God bedachte eenheid 'Christus-gemeente', dan ook diezelfde ongeveinsde voegzaamheid binnen de door God bedachte eenheid 'man-vrouw'. Als wij beslist niet kunnen en niet willen sjoemelen met wat de Heer voor ons heil gedaan heeft en nog dagelijks doet binnen het verband 'Christus-gemeente', dan ook niet met het beeld daarvan.

De gemeente

Hieruit afgeleid stellen we dan tevens dat de gemeente in praktische zin helemaal betrokken is bij wat er zich afspeelt op het terrein van relaties. Verkeringshebbenden, verloofden en gehuwden kunnen niet zeggen dat deze zaken alleen privéaangelegenheden zijn. Ten eerste is in de gemeente het woord Gods leidinggevend en ten tweede, in het verlengde daarvan, de Oudstenraad. Dat heeft niets met bevoogding of bemoeizucht te maken, maar wel alles met de opvoeding in Christus van de gemeente. Zoals in het hele leven van de mens er een evenwicht dient te zijn tussen rechten en plichten, zo ook in de omgang met God en in de deelname aan een plaatselijke gemeente. Konkreet gesteld: wel de gemeente inschakelen ten dienste en ten gunste van jezelf (trouwdienst, inzegening, advies, erkenning, receptie, kado's, enz.) en tegelijkertijd diezelfde gemeente uitschakelen als het gaat om de christelijke regels en moraal inzake verkering en huwelijk? Een wederspanning "dat bepalen we zelf wel?" Neen natuurlijk! Rechten en plichten. In alles zal het bij ons zijn: één God en één gemeente, één moraal en één wandel (Ef.4:4,5 en Fil.2:3). Geen gedeeldheid, geen tweeslachtigheid. Niet *het drinken uit de beker des Heren en uit de beker der boze geesten* (1 Cor.10:21). Dit tot één zijn geeft de grootste zegen en vreugde.

De start

Wat staat er nu eigenlijk aan de wieg van een beginnende relatie tussen een jongen en een meisje, een man en een vrouw? In 1 Corinthiërs 7 schrijft Paulus het een en ander over deze dingen. In vers 2 en vers 9 spreekt de apostel vooral over de sexuele motieven. In verband met de zonde van de hoererij en het gebrek aan zelfbeheersing door de brand van de hartstocht is het beter te trouwen. Gelukkig weten wij dat er hogere en diepergaande motieven zijn: de verliefdheid en de liefde tot elkaar. Als alleen de sexualiteit de drijfveer is om tot een relatie te komen, lijkt de mens meer op een dier. In het gezonde geval - en dat willen en zoeken we met elkaar toch in de gemeente - zal de start van een relatie de verliefdheid zijn. Daar zal, indien de relatie levensvatbaar blijkt, liefde uitvoortspruiten. Daarin gaan we niet voorbij aan de lichamelijke aspecten, maar

---

die komen straks wel aan de orde. Wat er bij een beginnende verliefdheid allemaal afspeelt in bv. aantrekkelijkheid, smaak, voorkeur voor bepaald type, lichamelijke, ed. laten we maar hoofdzakelijk aan de betrokkenen over. In ieder geval is het opwindende gebeuren van 'de start' een door God ingeschapen behoefte om te komen tot partnerschap, tot huwelijk (Gen.2:18 en 1 Cor.7:28a).

Praktisch

Om aan een passende partner te komen, zal de gelovige op reine en eerlijke wijze te werk gaan. In 1 Thessalonicenzen 4:4 schrijft Paulus dat *een ieder in heiligheid en eerbaarheid zijn wederhelft weet te verwerven*. Dus geen onreine drift, geen wegstelen van een partner uit een andere relatie, geen geweld (ook niet via profetieën e.d.), geen financiële drijfveren, geen 'god zegene de greep' als ik maar iemand heb, geen ongelovige! Het verwerven van een levensmetgezel zal in en uit heiligheid en eerbaarheid tot stand behoren te komen en...zoals bij alles wat we doen, toch zeker in samenspraak met onze Heer. Dat neemt niet weg dat een 'bid en werk' van belang is. Er bestaat geen hemels postorderbedrijf die liefjes op bestelling op de stoep aflevert. Zoekenden zullen zich onder de mensen moeten begeven. Niet als rokken- of broekenjagers, maar wel om gelegenheid te scheppen in contact te komen met leeftijdsgenoten. Isolement is nooit uit God. Dat onze goede Herder daarbij hulp, leiding en wonderen schenkt, is alom bekend. Daar mogen we zonder beperking gelovig op vertrouwen.

Soms slaat het 'bid en werk' naar een verkeerde kant door. Het bidden en werken zijn dan in strijd met elkaar: enerzijds een beroep op de Heer doen om hulp en anderzijds een relatie aangaan met een ongelovige. 2 Corinthiërs 6:14 leert ons dat wij *geen ongelijk span moeten vormen met ongelovigen*. De daarop volgende verzen lichten deze uitspraak toe. In 1 Corinthiërs 7:39 noemt Paulus de goddelijke voorwaarde voor een huwelijk: "mits in de Here". Voor een discipel(in) van het evangelie van het Koninkrijk der hemelen levert een relatie met een andersdenkende in geloofszaken al

Verkering

problemen op, laat staan met een ongelovige. In een huwelijk deel je samen één hemel en daar mag toch geen licht en duisternis tegelijk zijn, geloof en ongeloof, deel aan Christus en deel aan satan? Het levert voor broeders en zusters nog al eens problemen op als ze zich bekeerd hebben nadat ze getrouwd zijn en hun partner dat niet deed (1 Cor.7:12-16). Tegen zulken zegt de Heer niet dat ze dan maar moeten gaan scheiden. Wie echter als gelovige een relatie wil aangaan, kan en mag dit alleen maar met een medegelovige!!!

Als in het tot stand komen van een verkering de goddelijk normale weg is bewandeld, zal Gods zegen optimaal op beide betrokkenen kunnen rusten. Dan gaat gelden het 'in dit spoor nu verder'(Fil.3:16). Verkering is dan een tijd om elkaar naar 'het hart' te leren kennen in bv.karakter, temperament, eigenschappen, geloofs- wandel, denkwereld, ontwikkelingsniveau, sociale vaardigheden en...tekorten en zwakheden. Dit wederzijds verkennen zal zich eveneens afspelen in een nauwe omgang met de Heer, zowel ieder persoonlijk als samen. Knuffelen is niet zo moeilijk, maar hoe staat het met samen bidden, strijden, geloven, woordonderzoek, gehoorzamen aan Jezus? Maar deze dingen zijn toch voor zijn volgelingen de gewoonste zaak van de wereld, of sta je zo ver van Hem af dat dit 'gek' of 'vreemd' of 'onwennig' is? Werk dan samen aan de ontwikkeling van een in-Jezus-geborgten-verkering. *Want in God leven wij, bewegen wij ons en zijn wij* (Hand.17:28).

Daarnaast is het van groot belang duidelijk onder ogen te gaan zien of je bij elkaar past. En dan komt niet alleen het geloofsaspect op tafel, maar ook een aantal zaken van beider persoonlijkheid. Zekerheid is noodzakelijk dat beiden elkaar volkomen liggen, aanvullen, in vrede en blijdschap een eenheid vormen waar ruzie, spanningen en onderlinge problemen niet thuis horen! Zo niet, dan moet ernstig overwogen worden of een huwelijk gewenst wordt. Beter ten halve gekeerd dan ten hele gedwaald. Huwelijk is immers 'voor goed'. Een te korte verkeringstijd, omdat men zo staat te trappelen

Dom en wijs

om maar gauw te kunnen trouwen, is volstrekt af te raden. Wat is hier een mooie gelegenheid om werkelijk te tonen dat we 'gemeente' zijn en dus bij dergelijke belangrijke levenszaken met vertrouwde mensen (denk aan de gemeenteleiding) feeling houden over de gang van zaken. Bij voegzaamheid in deze zou heel wat narigheid voorkomen kunnen worden. We zoeken immers met allen toch naar waar geluk vóór allen?

Ieder mens is door onze goede Schepper zo geschapen dat hij èn individueel funktioneert (een privéleven heeft) èn sociaal funktioneert (in groepsverband leeft). Deze twee staan niet tegenover elkaar, uitgezonderd waar de boze z'n poot er tussen krijgt. In het goede geval zijn beide kanten van het menszijn op dit punt in harmonie met elkaar. Zo ook in de gemeente. Daar willen we vanuit gaan. Het betekent voor een 'stelletje' dat ze gelegenheden zullen creëren om samen te zijn. Een gezonde zaak, die je niemand hoeft te leren. In tegendeel, het komt nu juist nog te vaak voor dat de twee zich wat te veel isoleren en de groep enigszins verwaarlozen. Relaties met vrienden en vriendinnen in de gemeente komen op losse schroeven te staan, of erger, worden pardoos verbroken. Dom! Verdrietig! Onjuist!

Een andere voorkomende fout is het te opvallende verkeringsgedrag temidden van de groep (bv. samenkomst, jeugdgroep). De twee zijn zo in elkaar gestrengeld dat ze met een 'bijl' niet te scheiden zijn. Altijd bij elkaar, een ander komt er niet tussen. Alsof men elkaar bewaakt. Vrees? Jaloersheid? Achterdocht? Egoïsme? Waar dan ook nog vrijerig gekleefd wordt, is het zicht op 'gemeente-zijn' helemaal verduisterd. Wat te denken van zo'n gedrag als op de plaatsen achter hen enkele alleenstaanden zitten? Die mogen ongevraagd dat gedoe aanzien, wetende dat 'datuk' voor hen nog niet ingevuld is. Die klitvorming geeft aanstoot, gaat voorbij aan de naastenliefde, veronachtzaamt het lichaam des Heren. Dom! Verdrietig! Onjuist!

Het groepsgebeuren

Als wij tijdens onze diensten vrijmoedig en blijmoedig de prachtige liederen zingen over zoonschap, dan houdt dat wel een verplichting in naar de Heer en naar elkaar toe om reëel daar aan te werken. Vorming, opvoeding, oefening, voor jezelf (privé) en de groep (sociaal) is nodig voor elk lid. Ook voor de verliefden onder ons. Niemand staat buiten of boven de wet. Met verlangen zien we allen uit naar die zalige tijd dat allerlei zaken geolied zullen lopen. Dat liefde en wijsheid onze gids is op dat grote veld van het sociale gebeuren. Waar door allen gelet wordt op het belang van de ander en men daadwerkelijk en te allen tijde in dienstbetoon aan het geheel wandelt. De ander geen aanstoot geven, niet verdrieten, niet prikkelen, niet isoleren, niet aan z'n lot overlaten, maar meenemen in de zuivere warmte van aanvaarding, aandacht, belangstelling, solidariteit. Wijs! Verblijvend! Juist!

Al jaren lang gedragen mijn vrouw en ik ons tijdens het gemeentelijk groepsgebeuren niet als echtpaar. Of er nu grote of kleine bijeenkomsten zijn, wij begeven en bewegen ons in de groep zelfstandig als een 'mens in Christus' temidden van alle andere zusters en broeders in Christus. We zitten niet naast elkaar, maar dan eens naast de een en dan weer naast een ander, dan weer hier en dan weer daar. Ieder van ons gaat z'n dienende gang en na afloop van de ontmoeting (sociaal gebeuren) ontmoeten we elkaar weer thuis (privégebeuren). Een bijeenkomst moet geen optelsom zijn van stelletjes en echtparen met daar tussen de 'loszittenden'. In Christus is noch man noch vrouw, noch gehuwd noch ongehuwd! Ons voorbeeld wordt helaas schaars gevolgd (men leze eens Hebr.13:17a).

In deze koude wereld en tijd is medemenselijkheid zo broodnodig. Gelet op de tijdsduur van onze bijeenkomsten in verhouding tot de 168 uren die een week telt, geven wij de Heer en de gemeente op dat punt nog geen 'sociale-tienden'. (dat is 16,8 uur). Op de weg naar volwassen zoonschap klinkt ook de opdracht tot ontwikkeling van ware gemeenschapszin. Laten dan

---

onze jongeren daar vroeg mee beginnen en de ouderen
zich bekeren!

*Vreugd, vreugd, vreugd, in gemeenschap met elkander,
wij wandelen in het licht.*